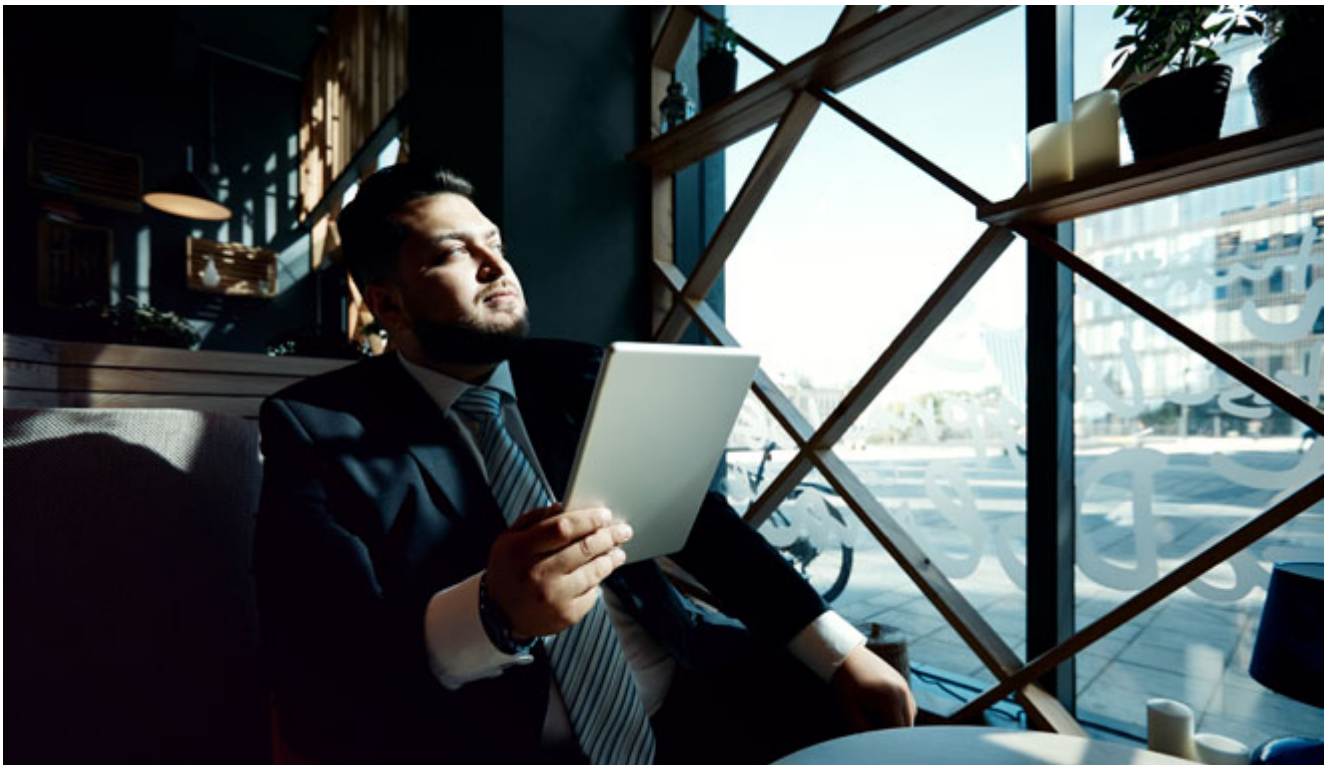
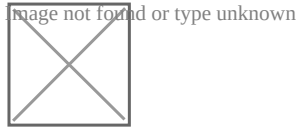

Εγωισμός: καταδίκη της ύπαρξης σε ισόβια δεσμά (Δρ. Δημήτριος Καραγιάννης, Παιδοψυχίατρος - Ψυχοθεραπευτής)

/ [Πεμπτούσια](#)

Ο εγωισμός είναι μια φυλακή της ανθρώπινης φύσης, καθώς η κοινωνία με τους άλλους ανθρώπους είναι ο μοναδικός τρόπος ουσιαστικής διαμόρφωσης του ανθρώπινου προσώπου.

Αυτός που αδιαφορεί για τους άλλους ανθρώπους είναι τελικά ο χαμένος γιατί δεν ολοκληρώνει την ύπαρξή του, αλλά αναπτύσσει επικίνδυνα μονομερώς κάποιες ιδιότητες ή δραστηριότητες του, π.χ. εμφάνιση ή οικονομική επιτυχία. Αυτή η επιτυχία του προσφέρει μια ψευδαίσθηση παντοδυναμίας που προσωρινά του δίνει τη βεβαιότητα της πλήρους επιτυχίας και τη φαντασίωση ότι οι άλλοι άνθρωποι είναι πλασμένοι μόνο για να τον υπηρετούν και για να τον υμνούν.

Αυτή η ψευδαίσθηση είναι μια αφόρητη απομόνωση. Ανεξάρτητα από τα πλήθη των

ανθρώπων με τους οποίους επικοινωνεί, έχει απολέσει τη δυνατότητα της ουσιαστικής επικοινωνίας. Σχετίζεται αγοραία με στόχο την επικράτηση. Σε κάποιους επιμέρους τομείς – πολιτική, αγορά του θεάματος- μπορεί να είναι επιτυχημένος και η εικόνα – είδωλο που έχει δημιουργήσει να πουλάει ισόβια, όπως το πορτραίτο του Dorian Gray, αλλά η ύπαρξή του να υποφέρει βασανιστικά από έλλειψη αυθεντικότητας.

Ο εγωισμός είναι μια πανικόβλητη στάση εμπρός στα άπειρα μεγέθη των δισεκατομμυρίων γαλαξιών, των τρισεκατομμυρίων αστέρων του αχανούς σύμπαντος και στα απειροστά μεγέθη των νανομέτρων του DNA.

Ο εγωισμός είναι η καταδίκη της ύπαρξης σε ισόβια δεσμά. Πρόκειται για μια επικίνδυνη θανατηφόρο νόσο της ανθρώπινης φύσης. Παράλληλα είναι από τις πλέον κακοποιημένες έννοιες, με αποτέλεσμα η αναφορά σ' αυτό να γίνεται με τον πλέον διαστρεβλωτικό τρόπο. Εγωισμός δεν είναι η ανάδειξη των δυνατοτήτων του εαυτού, αλλά το ασφυκτικό κλείσιμο στα δεσμά του εαυτού.

Η περιφρονητική, απαξιωτική, προσβλητική στάση απέναντι στον άλλους ανθρώπους δεν αναπαριστά μια έκφραση δύναμης και σιγουριάς, όπως οι πολλοί φαντάζονται, αλλά έκφραση μιας εσωτερικής αναπηρίας που έχει απολέσει τη δύναμη της τρυφερότητας. Μιας εσωτερικής ερημιάς όπου τίποτα νέο δε συντελείται, αλλά όλα είναι αφόρητα επαναλαμβανόμενα. Μιας κατεστραμμένης ουσιαστικά ζωής, όπου ισχύει το διαστροφικό «κάνε την καταστροφή της χαράς σου, χαρά της καταστροφής».

Η κακομοιριά και η μιζέρια είναι μορφές εγωισμού που δεν είναι εύκολα αναγνωρίσιμες. Είναι το κλείσιμο στο μικρόκοσμο της αυτολύπησης, της παραίτησης, της αδικίας, της έλλειψης επιθυμιών, που δεν επιτρέπει το άνοιγμα στον άλλο άνθρωπο. Κατ' αυτόν τον τρόπο ερμηνεύονται οι ενέργειες των άλλων μέσα από τον ατομικό μικρόκοσμο της απογοήτευσης. Αναζητώντας το άλλοθι για τα προβλήματά τους στις κακές συνθήκες, στο μοιραίο, δεν ελπίζουν και συνεπώς δεν αναζητούν λύσεις για τις οποίες θα πρέπει να κοπιήσουν. Κλεισμένοι στη δυστυχία τους, την αυτοκατασκευασμένη δυστυχία τους, ηδονικά αναμασούν τα αρνητικά γεγονότα που έχουν ζήσει. Δικτατορίσκοι στη μικρή επικράτειά τους, δεν επιτρέπουν σε κανένα να αμφισβητήσει την ερμηνεία που οι ίδιοι προσφέρουν για την κακοδαιμονία τους.

[συνεχίζεται]

Το προηγούμενο μέρος του άρθρου μπορείτε να το διαβάσετε [εδώ](#)